

Sygn. akt XVII *AmE* 27/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o.** z siedzibą w A. przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 grudnia 2011 r., Nr (...) (...) (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł, (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII *AmE* 27/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 grudnia 2011 r., (...) (...) (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Przedsiębiorca ten nie wywiązał się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust 1 lub w art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust 2 ustawy - Prawo energetyczne. Za wyżej opisane działanie Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 18 400 złotych, to jest w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2010 r.

Swoje rozstrzygnięcie Prezes URE oparł na ustaleniu, że Przedsiębiorstwo dokonało w 2010 roku sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 12 532,049 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne i w związku z tym było obowiązane do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust 1 ustawy - Prawo energetyczne lub świadectw pochodzenia biogazu, o których mowa w art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, albo uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość 1303,333 MWh energii elektrycznej.

Na podstawie zebranych informacji, Prezesa URE ustalił, że Przedsiębiorca nie przedstawił do umorzenia świadectw pochodzenia za 2010 r. Prezes URE wskazał również, że z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto

Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2011 r., uiścił opłatę zastępczą w wysokości 336 384,97 zł., odpowiadającą 1255,402 MWh energii elektrycznej,

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes URE uznał, że Przedsiębiorca nie wypełnił w 2010 r. obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, ponieważ nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej na łączną ilość 47,931 MWh oraz nie uiścił opłaty zastępczej, za brakującą ilość energii elektrycznej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w przewidzianym do tego terminie. Różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z umorzonych świadectw pochodzenia lub wniesionej opłaty zastępczej, w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, a osiągniętym przez Przedsiębiorcę wynosi (...). Za niedopełnienie tego obowiązku Prezes URE wymierzył Spółce karę pieniężną, przy ustaleniu której kierował się postanowieniami art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne. Rozstrzygając w niniejszej sprawie Prezes URE, zgodnie z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne, wziął także pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zawinienia oraz możliwości finansowe i dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy.

Od powyższej decyzji powódka - Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A., wniosła odwołanie zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji, pełnomocnik powodowego Przedsiębiorstwa zarzucił naruszenie przepisu prawa materialnego, mianowicie art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, polegające na błędnej jego wykładni przyjmującej, że przedsiębiorstwo energetyczne, które dokonało zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorstwa energetycznego według taryfy jak dla odbiorcy końcowego a zużytej przez przedsiębiorstwo na potrzeby własne, zobowiązane jest do wykonania obowiązku określonego w tym przepisie, w sytuacji gdy z celu regulacji prawnej wynikającej z tego przepisu wynika, iż obowiązek taki nie dotyczy energii elektrycznej zakupionej od innego przedsiębiorcy energetycznego (po cenie zawierającej koszt realizację obowiązku z art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne) przeznaczonej na potrzeby własne przedsiębiorstwa.

Mając na względzie powyższy zarzut, strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz skarżącej Elektrociepłowni kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik powódki podniósł, iż w piśmie z dnia 30 marca 2011 r., dotyczącym naliczenia opłaty zastępczej za 2010 r., Elektrociepłownia przedstawiła ilość wyprodukowanej energii elektrycznej oraz wskazała ile wyniosło całkowite zużycie na potrzeby własne. Jednocześnie Elektrociepłownia poinformowała, że część energii została zakupiona od innego przedsiębiorcy energetycznego ((...) Sp. z o.o.) w celu odsprzedaży oraz wykorzystania na własne potrzeby. Strona powodowa wskazała, że zakupy te realizowane były jak dla odbiorcy końcowego tj. cena zawierała koszty wypełnienia obowiązku z art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. W konsekwencji Elektrociepłownia wykonując obowiązek, o którym mowa powyżej, za rok 2010, zmniejszyła poprzez potrącenie - kwotą opłaty zastępczej o część ceny nabytej od (...) Sp. z o.o., energii elektrycznej (która została zużyta na potrzeby własne), będącej kosztem realizacji tegoż obowiązku.

Pełnomocnik pozwanej podniósł, iż brak jest w zaistniałym stanie faktycznym odbiorcy końcowego tj. podmiotu nabywającego energię elektryczną na własne potrzeby od Elektrociepłowni (...) Sp. z o.o. Z powyższego strona powodowa wywodzi, że odbiorcą końcowym jest właśnie Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o., która nabyła energię elektryczną od (...) Sp. z o.o. po cenie zawierającej koszt realizacji obowiązku z art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. Zatem, w ocenie strony powodowej wskazany wyżej obowiązek obarcza (...) Sp. z o.o., a nie Elektrociepłownię (...) Sp. z o.o., która w zakresie w jakim zużyła energię na potrzeby własne, stała się odbiorcą końcowym.

Wywiązanie się z obowiązku o którym mowa w art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, w takim stosunku jak to wynika z decyzji Prezesa URE, zdaniem pełnomocnika strony powodowej spowodowałyby, że wysokość opłaty zastępczej byłaby znacznie wyższa niż wynika to z faktycznie sprzedanej odbiorcom końcowym energii. Do wysokości tej opłaty wliczona byłaby kwota zapłaconych w cenie zakupu od (...) Sp. z o.o. kosztów realizacji obowiązku z art.

9a ust 1 od energii elektrycznej zużytej na potrzeby własne, co zdaniem strony powodowej sprzeciwiałoby się istocie zobowiązań o charakterze publicznoprawnym, jako uiszczonych w kwocie znacznie wyższej niż wynikającej z przepisów.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powodowego Przedsiębiorstwa na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma, pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji oraz argumenty przedstawione na jego poparcie.

Rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 14 grudnia 1998 r., nr (...) (...) została udzielona przedsiębiorcy - Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A., koncesja na obrót energią elektryczną, a decyzją z dnia 6 grudnia 2007 r., nr (...) została udzielona temu przedsiębiorcy koncesja na wytwarzanie energii elektrycznej. (okoliczność bezsporna)

Zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy z dnia 10 maja 2011 r., dokonał on w 2010 r., sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 12 532,049 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonymu w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. (k. 7-9 akt adm.).

W związku z powyższym Przedsiębiorca był obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust 1 lub świadectw pochodzenia biogazu o których mowa w art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne albo uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość 1303,333 MWh.

Ponadto w piśmie z dnia 10 maja 2011 r., Przedsiębiorca wskazał, iż kwota uiszczonych opłat zastępczych, odpowiadająca wolumenowi energii elektrycznej wytworzonymu w odnawialnych źródłach energii (OZE)³ wynosi 336 384,97 zł. Potwierdzeniem powyższej okoliczności jest przedstawione przez Elektrociepłownię potwierdzenie przelewu z dnia 30.03.2011 r. (k.12 akt adm.)

Dodatkowo w piśmie tym Przedsiębiorca oświadczył, że w 2010 r., dokonał zakupu od (...) Sp. z o.o. energii elektrycznej zarówno do odsprzedaży jak i na potrzeby własne. Przedsiębiorca wyjaśnił przy tym, że zakupy na potrzeby własne były realizowane jak dla odbiorcy końcowego tj. cena zawierała koszty naliczone przez E. w zależności od rodzaju zakupionej energii.

Pismem z dnia 13 września 2011 r., Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej związku z możliwością ujawnienia nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu w 2010 r., określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust 1 lub art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust 2 ustawy - Prawo energetyczne. (k.15-18 akt adm.)

W piśmie z dnia 5 października 2011 r., Elektrociepłownia (...) wyjaśniła, że w przedstawionym Prezesowi URE naliczeniu opłaty zastępczej za 2010 rok, uwzględniono szczególną sytuację przedsiębiorstwa, które we wskazanym okresie rozliczeniowym dokonało zakupu energii elektrycznej jak i produkowało tę energię. Przedsiębiorca oświadczył, że uwzględniając cele regulacji prawnej zawarte w Prawie energetycznym, przyjął założenie, że nadpłacone w zakupach energii od E., ilości certyfikatów winny być odjęte od ilości certyfikatów, które powinien przedstawić do umorzenia. (k.22-43 akt adm.)

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym od dnia 30 października 2011 r.), „przedsiębiorstwa energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowe domy maklerskie lub domy maklerskie, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są

obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1, lub w art. 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2.”

Zgodnie zaś z treścią §3 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii, (Dz.U. z 2008 r., Nr 156, poz. 969 z późn. zm.), „obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej uznaje się za spełniony, jeżeli za dany rok kalendarzowy udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wynosi dla 2010 roku nie mniej niż: (...)

W świetle powyższych przepisów, nie ulega wątpliwości, że aby spełnić nałożony przez ustawę obowiązek z art. 9a ust. 1, przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązane jest albo uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia energii elektrycznej albo uiścić opłatę zastępczą, w określonym prawem terminie. Podstawą obliczenia odpowiedniej ilości energii elektrycznej objętej świadectwem pochodzenia lub też obliczenia opłaty zastępczej jest ilość energii elektrycznej sprzedanej w danym roku odbiorcom końcowym. Na tej podstawie, przedsiębiorstwo energetyczne jako profesjonalny przedsiębiorca sprzedający energię elektryczną odbiorcom końcowym oblicza zarówno ilość energii niezbędnej do umorzenia jak również wysokość należnej opłaty zastępczej.

W niniejszej sprawie bezsporny jest fakt, że Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A., dokonała w 2010 r., sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 12 532,049 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Na tej podstawie ustalono, iż zgodnie z przepisem §3 powołanego wyżej Rozporządzenia Ministra Gospodarki, przedsiębiorca ten był zobowiązany do uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust 1 lub w art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne na łączną ilość 1303,333 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

Tymczasem z ustaleń poczynionych w toku niniejszego postępowania wynika, że Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. nie przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia o których mowa w art. 9e ust 1 lub w art. 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2011 r., uiścił natomiast opłatę zastępczą na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w wysokości 336 384,97 zł., odpowiadającej 1255,402 MWh energii elektrycznej.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że Spółka nie uzyskała i nie przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej na łączną ilość 47,931 MWh, a także nie uiściła opłaty zastępczej za tę ilość energii elektrycznej. Różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z umorzonych świadectw pochodzenia lub wniesionej opłaty zastępczej, w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym a osiągniętym przez Przedsiębiorcę wynosi (...).

W tym miejscu wskazać należy, iż w dniu 17 lutego 2010 r., na podstawie art. 9a ust 3 i 4 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE wydał komunikat w sprawie zwaloryzowanej jednostkowej opłaty zastępczej jaką należy stosować w celu obliczenia opłaty zastępczej w 2010 r., ustalając iż jest to kwota 267,95 zł. za 1 MWh. Oznacza to, iż nieuiszczona przez powodowe przedsiębiorstwo energetyczne kwota tytułem opłaty zastępczej wynosi 12 843,11 zł. i stanowi ona równowartość uszczuplonych dochodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Mając na uwadze całokształt okoliczności ustalonych w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że pozwany Prezes URE w sposób prawidłowy ustalił, że Elektrociepłownia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A. nie wywiązała się z obowiązku o którym mowa w art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. Bez znaczenia dla powyższej oceny zaistniałego w

sprawie stanu faktycznego pozostaje zarzut pełnomocnika powódki zgłoszony w odwołaniu od decyzji dotyczący naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, polegającego na błędnej jego wykładni przyjmującej, że przedsiębiorstwo energetyczne, które dokonało zakupu energii elektrycznej od innego przedsiębiorstwa energetycznego według taryfy jak dla odbiorcy końcowego, a zużytej przez przedsiębiorstwo na potrzeby własne zobowiązane jest do wykonania obowiązku określonego w tym przepisie.

Zważyć bowiem należy, że nabycie przez przedsiębiorstwo energetyczne energii elektrycznej po cenie jak dla odbiorcy końcowego nie zwalnia w sposób automatyczny tego przedsiębiorcy z obowiązku uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej lub też uiszczenia opłaty zastępczej w zakresie dotyczącym tej energii. W związku z powyższym, stwierdzić należy, że brak jest podstaw prawnych do uznania za prawidłowe, dokonane przez Elektrociepłownię (...), potrącenia od wielkości należnej opłaty zastępczej, wartości poniesionych kosztów wypełnienia obowiązku o którym mowa w art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne przez (...) Sp. z o.o. - czyli przedsiębiorstwo, od którego Elektrociepłownia (...) zakupiła w 2010 r., część energii elektrycznej. Jak słuszenie wskazał bowiem pozwany Prezes URE, powodowe przedsiębiorstwo nie może zwolnić się z ciążącego na nim obowiązku wynikającego z art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne twierdząc, że inny podmiot wypełnił ten obowiązek za niego.

W ocenie Sądu przepisy ustawy Prawo energetyczne nie przewidują możliwości realizacji obowiązku z art. 9a ust 1 ustawy w sposób, jaki prezentuje strona powodowa. Treść przepisów ustawy jednoznacznie wskazuje bowiem, że obowiązek ten może zostać spełniony wyłącznie przez nabycie i przedstawienie do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenie opłaty zastępczej, a w związku z brakiem wątpliwości interpretacyjnych na gruncie wykładni literalnej przepisów ustawy, niewłaściwym jest stosowanie wykładni celowościowej jaką proponuje powód. W związku z tym dla oceny wypełnienia przez niego obowiązku z art. 9a ust 1, pozostaje bez znaczenia według jakiej taryfy powód jako przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem energią nabyło tę energię w celu jej sprzedaży odbiorcom końcowym. Kwestia ceny za jaką powód powinien kupować od (...) Sp. z o.o. energię elektryczną zużytą na potrzeby wytwarzania i dystrybucji energii elektrycznej jest kwestią, którą powinny uzgodnić strony tej transakcji.

Skoro zatem w toku niniejszej sprawy Elektrociepłownia (...) wskazała, iż w 2010 r., dokonała sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowym w ilości 12 532,049 MWh, to właśnie dla tej ilości winna zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. Potwierdzeniem zaś wywiązania z się z tego obowiązku jest umorzenie świadectw pochodzenia energii elektrycznej lub uiszczenie opłaty zastępczej przez podmiot dokonujący tej sprzedaży, a więc w tym wypadku wyłącznie przez Elektrociepłownię (...).

Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, Sąd zważył, że skoro powodowe przedsiębiorstwo nie uzyskało i nie przedstawiło Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej, a także nie uiszcilo opłaty zastępczej w odpowiedniej wysokości, zasadnym było uznanie, że przedsiębiorstwo to nie wypełniło ustawowego obowiązku wynikającego z art. 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. W konsekwencji zaistniały podstawy do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust 1 pkt 1 a ustawy - Prawo energetyczne.

W ocenie Sądu, wymierzona przez Pozwanego Prezesa URE, Elektrociepłowni (...) kara pieniężna została ustalona z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust 2a pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do jego przychodu. Wskazać przy tym należy, iż ustawa - Prawo energetyczne nakłada w tym zakresie na Prezesa URE reżim minimalnej wysokości nakładanej kary pieniężnej określony w art. 56 ust 2a pkt 3 ustawy. Zgodnie z tym zapisem wysokość kary pieniężnej (...) nie może być niższa niż kwota nieuiszczonej opłaty zastępczej pomnożona przez współczynnik 1,3., z czego wynika, że w przedmiotowej sprawie, wysokość wymierzonej Przedsiębiorstwu kary pieniężnej nie może być niższa niż 16 696,04 zł.

Sąd uznał również, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu odwołującego w pełni uzasadniają nałożenie kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Reasumując stwierdzić należy, że nałożona na powodowe przedsiębiorstwo kara pieniężna w wysokości 18 400,00 zł., która stanowi (...)przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w 2010 roku, nie będzie zbyt dotkliwa i pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza